

„אני תמיד מתנקמת!”

סיפורה של יונה סופר

אז ראיתי את האדון תוסיה כהן מתקרב בצעדים חתולים אל התריס, מסתכל לצדדים אם לא רואים אותו. הוא הגיע עד התריס, רצה לשים בחריצים מעטפה עם כסף, ואז אמרתי לו „תוסיה, לא צריך להתגנב ככה. בוא כנס אלי הביתה, ותשתה כוס תה.” הלכתי לפניו בלי להסתכל אחרונת, והוא הלך אחרי כמו ילד קטן שנפתם בקלקלחו.

נכנסנו הביתה, ושוב היינו יחד. בקשרים שהיו לו הוא סידר אותי בתוך מתמחה בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, אצל ה שופט גיבזון. ובמשך תקופת עבודתי כמתמחה, קשרתי לי קשרים יותר ויותר הדוקים עם השופט מלחי.

תוסיה, הבטיח לי שעם גמר ההתמחות שלי הוא יסדיר לי, באמצעות קרובו מר קוקיה, מנהל משרד-המשפטים, עבודה בפרקליטות מחוז תל-אביב.

אולם בית-המשפט פתחו נגדי תיק, אבל הייתי בטוחה בצדקתי, ולא העמתי עוררין דין שיגן עלי, כי אם הגנתי על עצמי. פשוט לא היה לי צורך בעזרה משפטית, ולא היו עדים שיגידו שכאילו זרקתי עליו את התנין. המשפט נגדי התנהל, ולבסוף זוכיתי מאשמת תקיפה וזריקת התנין. ואז הפסקתי עבודתי בבית-המשפט כמתמחה, שלושה חודשים לפני גמר ההתמחות. כאילו שאני לבד הייתי אשמה בכל הדבר הזה! תמיד, אחרי שפוגעים בי, אני מתנקמת. גם בעבר הייתי מגיבה אחרי שעשו לי צרות.

שריפה במטה הארצי

גם כשפטרתי אותי מהמשרדה הייתי מוכרחה להגיב. כל פעם שעשו לי צרות הייתי מגיבה. או ניכנסתי למטה הארצי, ניגשתי לחדר החשבונות ושרפתי להם שם את כל התיקים. היה נורא-נורא שמה, השוט רים קיבלו מפרעות במשך שנה שלמה. הם לא יכלו לקבל משכורת עד שסידרו חזרה את כל התיקים. ככה עשיתי, שידעו להם מה שהט עשו לי. בגללם נשארתי עם שני הילדים שלי רעבה, בלי אוכל ובלי כסף.

פעם אחרת, אחרי שסידרו אותי והעיפו אותי ממקום-עבודה אחר, הייתי מועמדת הכירצינית למשרד-החוזן. הם בחנו אותי וראו שעברתי את הבחינות בהצלחה, אבל

הראיתי להם את הדרכון שלי, עם שני ההותמות של היתר-היציאה, ואת חתימתו של המנהל. הקצינים, הראו זאת למנהל, והוא לא יכול היה להבדיל בין החתימה שלו לשלי. שם גם סיפרתי לקצינים היכן נמצאת החותמת. הם הלכו לשם ומצאו אותה בדיוק במקום שאמרתי שהיא נמצאת. מיד הם ביטלו לי את היתר-היציאה, ולא עשו לי שום דבר, אפילו לא פתחו תיק נגדי על זיוף, מפני שהמנהל לא יכול היה להבחין את זיופתי או לא.

ככה זה, כל פעם שהם עשו לי משהו רע הייתי מוכרחה לשלם להם.

„תמותי כמו כלב”

אחרי שהפסקתי לעבוד כמתמחה ב בית-המשפט, נשארתי בלי עבודה ו בלי תמיכה. אנשים לא רצו להגיד לי שלום ברחוב, ואז הופיע בביתי מכר, וטען שהוא בתור איש לחיי לשעבר, יודע הרבה דברים על אדון סופר, אבי, והוא רוצה לעזור לי.

אחרי כמה ביקורים הוא הציע לי עבודה — לשחזר שופטים. מיד התנגדתי. אמרתי: „אני לא מאמינה ששופט בישראל יקח שוחד, וזרקתי אותו מביתי. הוא חזר ו אמר לי: „את תמותי כמו כלב, לאיש ו יהיה איכפת אם לא תקבלי את ההצעה שלי.” לבסוף הסכמתי. הסכמתי רק כדי לראות בשביל עצמי אם השופטים בישראל מסור גלים לקבל שוחד, וכדי להיחזק אם יש צורך על מה להילחם במדינה הזאת.

כשהסכמתי, הדין אותי המכר ואמר: „תגידו לו לשופט מלחי שיש מישהו שיוודע שכבר לקח שוחד מאחרים.” התקשרתי אל השופט מלחי לבית-המשפט, וקבענו שניפגש ליד האוניברסיטה, והזמנתי אותו ללכת לי טייל, כדי שנוכל לדבר ביחידות. אז תוך כדי הליכה הצעתי לו לקבל שוחד, והוא גר ראו-נורא נעלב, ושאל אותי: „איך את לא מתביישת, לדבר אל שופט ככה?”

אבל אני לא נבהלתי, ואמרתי לו שהוא כבר לקח שוחד מאחרים, ושהמכר שלי יודע את זה. אז הוא הסכים. התוכננו על המחיר, כמו שמתחכמים בשוק הכרמל. שלמה וינקרט נתן לי חמש מאות לירות במזומנים כדי למסור למלחי. אבל מלחי לא הסכים לקבל את הכסף הזה, ואמר לי ש התיק לא היה ברשימת המשפטים אצלו. קבענו שאני אתקשר אליו פעם נוספת. אני התורתי את הכסף הזה לוינקרט. סר פרחי לוינקרט את מה שהשופט אמר לי, ו ביקשתי ממנו שבינתיים הוא יעזור לי ויש לח לי חבילות אם כל מוני קונטרבים. זה היה חסר לי, כי בבית לא היה מה לאכול. ככה התקשרתי כמה פעמים אל השופט, וכל פעם הלכנו לטייל במקום אחר והתי וכתנו על המחיר, ובסוף גמרנו שהשופט יקבל שלושת אלפים לירות. אחרי כמה ימים קבעתי איתו פגישה בתחנת-הרכבת. וינקרט נתן לי 1.500 לירות, כדי לתת לשופט. נפגשנו בערב, כשהיה כבר חושך. התתי לנו בכיוון פסגת-הרכבת, ושם נתתי לו את הכסף. וינקרט, העמיד שם עד אחר, שיראה אם אני באמת נותנת את הכסף. הוא בטח פחד שאני אקח את הכסף לעצמי.

„זיפתי את החתימה”

רחלתי לגשת למשרד-העליה ולברק, והיה תור נורא ארוך, אך בסוף גם אני הצלחתי להיכנס למשרדו של המנהל, וראיתי שהחותמת של היתר-היציאה נמצאת על השולחן. אז אמרתי למנהל: „תראה, תראה מה שיש שם בחוץ, משהו עץ.” המנהל רץ מיד אל עבר החלון והסתכל החוצה, ובאותו זמן לקחתי מהר את החותמת, ומרוב מהירות חתמתי עם החותמת פעמיים על הדרכון שלי. האיש חזר בינתיים מהחלון, ואני נורא נבהלתי, לא ידעתי איך להחזיר את החותמת. הכנסתי אותה לתוך הארנק שלי, ומיהרתי להסתלק מהדור.

כשיצאתי מהחדר נכנסתי בבית-השימוש, ושם עטפתי את החותמת בנייר, ושמי אותה מאחורי הצינור של בית-השימוש. למחרת באתי עוד פעם למשרד-העליה, ועל דלת הכניסה היה כתוב פתק בוו הלשוון: „משרד העליה יהיה סגור לרגל שיפורים ו תיקונים.” כל זה היה בגלל שאני לקחתי את החותמת. היא היתה מאד-מאד יקרה. המון שוטרים הסתובבו שם וחיפשו את החותמת, ואני צחקתי לי בלב.

כעבור שלושה-ארבעה ימים טילפנתי למשרד, מתוך קופסת-טלפון, ודיברתי עם אחד הקצינים ממשטרת יהודה הלוי. שאלתי אותו בטלפון אם הם מחפשים את החותמת של משרד-העליה. הקצין אמר לי שהם ב אמת מחפשים אותה. אמרתי לו שאני יודעת איפה זה, אבל אני לא אגיד להם, עד שהם ינחשו מי מדבר.

כל מיני קצינים נגשו לדבר איתי בטלפון, וכף אחד לא יכול היה לדעת מי אני. בסוף, אחד מהם אמר לי: „אולי זו גברת סופר.” אמרתי לו כן, זו אני, אם נישחתם או מגיע לכם פרס שאחזיר לכם את החותמת. אמרתי להם מאיפה שאני מדברת, או באו הרבה נידות מכל מיני כיהנים וחסמו את כל רחוב אלנבי. הם בוח חשבו שאני אבי רח. הם באו ומצאו אותי ולקחו אותי למשרדה ביהודה הלוי. שם, במשרדה, נפגשתי עם כל הפקידים של משרד-העליה, ו בתוכם היה גם המנהל.

יונה סופר נכנסה לאשרד המטה הארצי למסירת עדות

הם לא רצו בסוף לקבל אותי לעבודה. שנתיים אחרי זה הלכתי לי ברחוב, וב מיקרה פגשתי בחברה ערביה שלמדה יחד איתי במינור ברמלה. היא הזמינה אותי לביתה, לשנות כוס תה. הסכמתי והלכתי איתה. היא סיפרה לי שממחר היא תתחיל לעבוד במשרד-החוזן. הדבר הזה נורא הרגיו אותי, למה שאני זוכיתי את הבית בזמן מלחמת-השחרור, והשארתי שני ילדים קטנים בלי טיפול. אותי, את הלוחמת בשביל המדינה לא קיבלו, וערביה כן, אז איפה הצדק?

„ננכתי תיק סודי ביותר”

לא ידעתי מה שאני עושה, רציתי לשלם להם בכל מחיר, והלכתי למשרד החוזן. טיפסתי על צינור ונכנסתי דרך החלון, והגעתי לחדר שהיו בו הרבה תיקים. לקחתי משם תיק אחד, שהוא היה עבה, וסומן בו באדום „סודי ביותר.” לא ידעתי

טית יותר, והציע לי להוציא ספר על דיני עבודה. הוא השקיע ששת אלפים לירות בהוצאת הספר. בטרם יצא הספר לאור, ואחרי שעבדתי עליו לכך-כך קשה, ימים ולילות, שלחתי אדם מיוחד, דוד ישי, אל משרדו של בר-שירה כדי להודיעו שאני עומדת להוציא ספר כזה, ושדוד ישי יהיה המפיץ שלו. חלק בספר, כך היה על ה מודיע להגיד, יהיה מדבריו, והדבר יצוין בגוף הספר. אולם עם צאת הספר האומלל לאור, הוציא בר-שירה צי-מיניעה.

הוא הגיש תביעה נוספת נגד שלמה תוסיה-כהן, לאחר שתוסיה הגיש תצהיר שהוא כתב את הספר, וזה החומר שלו. תוסיה כהן, שהוא עורך-דין מכובד, לא רצה להיות נתבע במשפט, ושילם לבר-שירה כמה אלפי לירות פיצויים. זה גרם לריב משפחתי בי ביתו של תוסיה-כהן, ולפרובוקציות בתוך בית-המשפט. ראיתי שתוסיה מכחיש, או זרקתי לעברו את התנין שנשבעתי עליו ב